

La responsabilitat eclesial de l'Acció Catòlica

Dij, 7/06/2012 per Cori Casanova

[A la intempèrie](#)

Continuo amb la reflexió sobre el laicat, als 50 anys del CVII. Perquè la pregunta que ens fem tot una generació és, des d'on i com ajudarem als laics a viure la seva presència en el món des de la fe i a la vegada ser paraula del món en l'Església? Es fa. S'està fent, des de realitats parroquials, des de moviments de laics, des de petits grups probablement sense vinculació amb realitats d'Església. Però correm el risc, crec, de perdre la paraula col·lectiva del laicat, la reflexió i l'experiència de fe compartida, per a viure en comunitat allò que vivim en diàspora.

El Concili Vaticà II recollia en el mateix decret sobre l'apostolat dels laics al capítol IV un paràgraf especialment dedicat a l'Acció Catòlica, afirmant que el seu fi últim és el mateix que el de tota l'Església: "anunciar l'Evangeli als homes... de manera que l'esperit de l'Evangeli arribi a impregnar les diverses comunitats i els diversos ambients". És un nom que no té bones ressonàncies; potser antic i poc adaptat al llenguatge del temps actual. Però les realitats d'AC continuent volent mantenir-se fidels a la seva missió.

La nostra AC actual no és la del postconcili immediat; no pot ser-ho de cap manera, pels canvis socials, culturals i eclesials. Però la seva funció i missió continua essent la mateixa. L'ha rebuda de l'Església i l'Església li ha encomanada. Per això ha tingut sempre una especial vinculació amb el bisbe local, perquè participa de la missió de l'Església. De tota l'Església. I en això és diferent a altres realitats pastorals que han nascut i crescut a redòs d'un fundador o d'un carisma determinat sigui espiritual, o cultural, o caritatiu.

Es dona un context social i eclesial que ens demana una AC com sempre, però renovada, per evitar el perill de la auto-marginalització. Una AC responsable de la seva gent i dels seus grups i moviments, però també responsable de la dimensió missionera de tota l'Església. I a la inversa, només moviments i grups arrelats eclesialment, corresponsables del moment actual, difícil i complex, carregat d'ambigüitats però també d'esperances, podran ser presència de l'Evangeli en el nostre món. Se m'acut que 50 anys després del Vaticà II, l'AC està cridada a:

- ajudar i col·laborar a que els cristians presents a parròquies, a les diòcesis, caminin cap a una espiritualitat que integri la vida quotidiana i la fe i cap a la corresponsabilitat eclesial viscuda també com a fidelitat al nostre món, al que volem servir i oferir Jesucrist.

- ser un espai d'acollida d'homes i dones de frontera, oberts a la fe, en recerca. La Nova evangelització és un repte per a l'AC, és el repte de l'AC.

- trobar noves formes, nous mitjans, per a acomplir el mateix objectiu. Des del petit grup de revisió de vida, a cristians en xarxa ampla, que comparteixen la mirada sobre el món i la voluntat de desvetllar-hi la presència de Déu.

-construir una "cara comú", més enllà del moviment concret, per a que es pugui reconèixer la única missió de tota l'AC. A través de projectes comuns, perquè només es construeix posant un maó sobre l'altre.

-crèixer en una espiritualitat del testimoni , dels signes del temps, sovint del "silenci de Déu"; de l'acció, però també de la gratuïtat;

I tot allò que la mirada oberta i l'escolta de la Paraula, del món i de l' Església li porti a fer.